

Sygn. akt: I C 107/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) S.A. z siedzibą w G.

przeciwko M. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej M. M. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 369,62 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt dwa groszy) wraz z:

a) odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 5,33 zł (słownie: pięć złotych trzydzieści trzy grosze) od dnia 14 listopada 2018 roku do dnia zapłaty,

b) odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 6,35 zł (słownie: sześć złotych trzydzieści pięć groszy) od dnia 6 września 2018 roku do dnia zapłaty,

c) odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 75,14 zł (słownie: siedemdziesiąt pięć złotych czternaście groszy) od dnia 15 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty,

d) odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 110,18 zł (słownie: sto dziesięć złotych osiemnaście groszy) od dnia 13 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty,

e) odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 131,00 zł (słownie: sto trzydzieści jeden złotych) od dnia 04 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty,

f) odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 41,62 zł (słownie: czterdzieści jeden złotych sześćdziesiąt dwa grosze) od dnia 15 lutego 2018 roku do dnia zapłaty,

a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami,

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanej M. M. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 137,00 zł (słownie: sto trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

4. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 107/19

Uzasadnienia

Powód – (...) S.A. z siedzibą w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosł do elektronicznego postępowania upominawczego pozew przeciwko M. M. o zapłatę kwoty 386,42 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot szczegółowo określonych w pozwie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że strona powodowa na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczała stronie pozwanej energię elektryczną do lokalu wskazanego w przedmiotowej umowie. W związku z wykonywaniem w/w umowy strona powodowa wystawiła i doręczyła pozwanej faktury VAT oraz noty odsetkowe z terminem płatności w nich określonym, które to nie zostały opłacone przez stronę pozwaną. Powód podniósł, że w celu polubownego zakończenia sprawy podjął próbę pozasądowego sposobu rozwiązania sporu wzywając pozwanego do uregulowania zobowiązania pismem z dnia 30 października 2018 roku, jednakże bezskutecznie.

Powód w uzasadnieniu szczegółowo wskazał kwoty składające się na należność główną dochodzoną pozwem.

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2019 roku Sąd Rejonowy L., w sprawie VI Nc-e (...), stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – M. M. prawidłowo wezwana na termin rozprawy, nie stawiała się nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lipca 2000 roku pozwana M. M. zawarła umowę sprzedaży i przesyłu energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości (...)/4.

bezsporne, dowód z innych wniosków dowodowych: umowa z dnia 18 lipca 2000 roku k. 19 – 20v.

Powód w związku z dostarczaniem energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego pozwanej M. M. wystawił pozwanemu faktury VAT „za sprzedaż energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucyjnej”, a mianowicie:

a) fakturę nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 6 lipca 2018 roku do dnia 20 sierpnia 2018 roku, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 386,62 złotych do dnia 5 września 2018 roku. Kwota ta obejmowała wartość usługi w wysokości 6,35 zł, odsetki za nieterminową wpłatę – 0,84 zł oraz zadłużenie na dzień wystawienia dokumentu – 379,23 zł,

b) fakturę nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 9 maja 2018 roku do dnia 5 lipca 2018 roku, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 379,23 złotych dnia 14 sierpnia 2018 roku. Kwota ta obejmowała wartość

usługi w wysokości 75,14 zł, odsetki za nieterminową wpłatę – 2,09 zł, opłatę za wezwanie do zapłaty w wysokości 8,40 złotych oraz zadłużenie na dzień wystawienia dokumentu – 293,60 złotych,

c) fakturę nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 9 marca 2018 roku do dnia 8 maja 2018 roku, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 293,60 zł do dnia 12 czerwca 2018 roku. Kwota ta obejmowała wartość usługi w wysokości 110,18 złotych, odsetki za nieterminową wpłatę – 1,97 złotych, opłatę za wezwanie do zapłaty – 8,40 złotych oraz zadłużenie na dzień wystawienia dokumentu – 173,05 zł,

d) fakturę nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 5 stycznia 2018 roku do dnia 8 marca 2018 roku, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 173,05 złotych do dnia 3 kwietnia 2018 roku. Kwota ta obejmowała wartość usługi w wysokości 131,00 zł, odsetki za nieterminową wpłatę – 0,27 zł oraz zadłużenie na dzień wystawienia dokumentu – 41,78 zł,

e) fakturę nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 16 listopada 2017 roku do dnia 4 stycznia 2018 roku, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 41,78 złotych do dnia 14 lutego 2018 roku. Kwota ta obejmowała wartość usługi w wysokości 141,62 zł, odsetki za nieterminową wpłatę – 0,16 zł oraz nadpłatę w wysokości 100,00 złotych,

Powód wystawił również dwie noty obciążeniowe na kwoty po 8,40 złotych oraz noty odsetkowe.

bezsporne, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: faktury VAT k. 33 – 33v, 36 – 36v, 39 – 39v, 41 – 41v, 43 – 43v, , noty odsetkowe k. 32, 35, 38, 40, 42, noty obciążeniowe k. 34, 37.

W dniu 12 września 2018 roku powód – (...) S.A. z siedzibą w G. wystawił wezwanie do zapłaty, w którym wzywał pozwaną – M. M. do uregulowania wskazanych w wezwaniu należności.

dowód z innych wniosków dowodowych: wezwanie przedsądowe k. 44.

Pozwana – M. M. nie uregulowała zadłużenia wynikającego z wystawionych faktur z tytułu sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucyjnej.

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie strony powodowej zasługuje na uwzględnienie jedynie w części, mimo że strona pozwana – M. M. nie stawiała się na termin rozprawy, nie wypowiedziała co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia bowiem domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Podkreślić przy tym należy, że ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, Legalis). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś

wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r. III CRN 30/72, 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, 06 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, 15 września 1967 r., III CRN 175/67).

Treść przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wskazuje, iż domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.) Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (por. komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński - system Legis).

Dlatego też w przypadku, gdy Sąd poweźmie wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Wówczas należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości co do faktów bądź ustalenia, czy powód zmierza do obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973r. III CRN 59/73, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96).

Z powyższych przyczyn obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Ponadto, w toku niniejszego procesu, strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Z uwagi na lakoniczność twierdzeń zawartych w uzasadnieniu pozwu, które budziły wątpliwości Sądu, koniecznym było przeprowadzenie postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie.

Powód wywodził swoje roszczenia z umowy sprzedaży i przesyłu energii elektrycznej z dnia 18 lipca 2000 roku do lokalu mieszkalnego pozwanej M. M. i nieuregulowania przez nią opłat za korzystanie z tej energii.

Na potwierdzenie zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia powód przedłożył umowę sprzedaży i przesyłu energii elektrycznej z dnia 18 lipca 2000 roku oraz faktury, noty odsetkowe i obciążeniowe za wystawienie wezwania do zapłaty.

Analiza przedłożonego przez powoda materiału dowodowego w postaci faktur i not odsetkowych, nie budzi żadnych wątpliwości Sądu. W fakturach tych szczegółowo określono opłaty składające się na poszczególne kwoty wskazane w fakturach oraz okresy rozliczenia, jak również pozostałe zadłużenia.

Wątpliwości Sądu dotyczyły natomiast zasadności i wysokości roszczenia powoda w zakresie opłat za 2 wezwania do zapłaty w łącznej wysokości 16,80 złotych, mimo że powód przedłożył na tę okoliczność noty obciążeniowe. W ocenie Sądu z zaferowanego przez powoda materiału dowodowego w postaci innych środków dowodowych, nie wynika bowiem aby takie wezwania były faktycznie kierowane do pozwanej. Ponadto z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika również co składa się na kwoty dochodzone tytułem opłat za wezwanie, a mianowicie czy wskazane wartości dotyczyły rodzaju przesyłki czy tylko nakładu pracy za sporządzenie tych wezwań, co wynika jednoznacznie z zapisu znajdującego się na tych notach obciążeniowych, a mianowicie „opłata za wystawienie wezwania do zapłaty” (dowód z innych wniosków dowodowych: nota obciążeniowa k. 34, 37). Okoliczności powyższe nie wynikają także z przedłożonej do akt sprawy kserokopii wezwania przedsądowego z dnia 12 września 2018 roku. Co więcej brak jest również dowodu aby powód podjął czynności mające na celu doręczenie pozwanej M. M. tych not obciążeniowych, czy też tego wezwania z dnia 19 września 2018 roku.

Wobec powyższego Sąd oddalił roszczenie powoda w zakresie kwot objętych notami obciążeniowymi, uwzględniając powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc, który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań (...) Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu, powód uległ tylko co do nieznaczonej części swojego żądania, a mianowicie w zakresie kwoty 16,80 złotych. Dlatego też Sąd włożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu.

W przedmiotowej sprawie na koszty procesu składa się opłata stosunkowa od pozwu w wysokości 30,00 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 90,00 złotych, zgodnie z treścią § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), ze zm. tj. z dnia 3 stycznia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Zgodnie z treścią art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

Wobec powyższego Sąd postanowił w punkcie 4 wyroku zaocznego.